

BISERICA ORTODOXĂ ROMÂNĂ SFÂNTA TREIME

723 N BODINE ST PHILADELPHIA, PA 19123

BULETIN DUMINICAL

Vol. 13 Nr. 14 * Duminică, 29 martie 2020 * Redactor: Pr. Iconom Stavrofor Nicolai Buga

Duminica Sfântului Ioan Scărarul

BISERICA ORTODOXĂ
ROMÂNĂ
SFÂNTA TREIME

723 N Bodine St.
PHILADELPHIA, PA 19123

Tel./Fax: 215-922-
7060 www.holytrinityphiladelphia.com

Paroh: Pr. Nicolai BUGA
fr.n.buga@gmail.com

Preot slujitor:
Pr. Timotei AVRAM
fr.timavram@gmail.com

ÎN ACEST NUMĂR

Evangelia & Apostolul	1
Mesajul de îmbărbătare al IPS Arhiepiscop și Mitropolit Nicolae Condrea către preoții și credincioșii ortodocși români din America	2-3
Părintele Ioanichie Bălan: Despre păcat și puterea credinței	4-7
Programul bisericii în perioada 28 martie - 5 aprilie 2020	7
Mihai-Alex Olteanu: Despre viața Sfântului Ioan Scărarul	8

Sfânta Evanghelie Marcu 9: 17-32

În vremea aceea, a venit un om la Iisus zicându-I: Învățătorule, am adus la Tine pe fiul meu, care are duh mut. Și oriunde-l apucă, îl aruncă la pământ și face spume la gură și scrâșnește din dinți și înțepenește. Și am zis ucenicilor Tăi să-l alunge, dar ei n-au putut. Iar El, răspunzând lor, a zis: O, neam necredincios, până când voi fi cu voi? Până când vă voi răbda pe voi? Aduceți-l la Mine. Și l-au adus la El. Și văzându-L pe Iisus, duhul îndată a zguduit pe copil, și, căzând la pământ, se zvârcolea spumegând. Și l-a întrebat pe tatăl lui: Câtă vreme este de când i-a venit aceasta? Iar el a răspuns: din pruncie. Și de multe ori l-a aruncat și în foc și în apă ca să-l piardă. Dar de poți ceva, ajută-ne, fiindu-Ți milă de noi. Iar Iisus i-a zis: De poți crede, toate sunt cu putință celui ce crede. Și îndată strigând tatăl copilului, a zis cu lacrimi: Cred, Doamne! Ajută

necredinței mele. Iar Iisus, văzând că mulțimea dă năvală, a certat duhul cel necurat, zicându-i: Duh mut și surd, Eu îți poruncesc: Ieși din el și să nu mai intri în el! Și răcind și zguduindu-l cu putere, duhul a ieșit; iar copilul a rămas ca mort, încât mulți ziceau că a murit. Dar Iisus, apucând-ul de mână, l-a ridicat, și el s-a sculat în picioare. Iar după ce a intrat în casă, ucenicii Lui L-au întrebat, de o parte: Pentru ce noi n-am putut să-l izgonim? El le-a zis: Acest neam de demoni cu nimic nu poate ieși, decât numai cu rugăciune și cu post. Și, ieșind ei de acolo, străbăteau Galileea, dar El nu voia să știe cineva. Căci învăța pe ucenicii Săi și le spunea că Fiul Omului se va da în mâinile oamenilor și-L vor ucide, iar după ce-L vor ucide, a treia zi va învia. Ei însă nu înțelegeau cuvântul și se temeau să-L întrebe.

Apostolul Evrei 6: 13 - 20

Fraților, Dumnezeu, când a dat făgăduință lui Avraam, de vreme ce n-avea pe nimeni mai mare, pe care să Se jure, S-a jurat pe Sine însuși, Zicând: "Cu adevărat, binecuvântând te voi binecuvânta, și înmulțind te voi înmulți". Și așa, având Avraam îndelungă răbdare, a dobândit făgăduința. Pentru că oamenii se jură pe cel ce e mai mare și jurământul e la ei o cheazășie și sfârșitul oricărei neînțelegeri. În aceasta, Dumnezeu voind să arate și mai mult, moștenitorilor

făgăduinței, nestrămutarea hotărârii Sale, a pus la mijloc jurământul: Ca prin două fapte nestrămutate - făgăduința și jurământul - în care e cu neputință ca Dumnezeu să fi mințit, noi, cei ce căutăm scăpare, să avem îndemn puternic ca să ținem nădejdea pusă înainte, pe care o avem ca o ancoră a sufletului, neclintită și tare, intrând dincolo de catapeteasmă, unde Iisus a intrat pentru noi ca înainte-mergător, fiind făcut Arhieru în veac, după rânduiala lui Melchisedec.

Sinaxar. Duminică 29 martie 2020 - a patra din Postul Mare (Duminica Sfântului Ioan Scărarul): Sfântul Hieromartir Marcu, episcopal Aretuselor; Sfinții Mucenici Iona și Varahisie.

Mesaj pastoral al IPS Arhiepiscop și Mitropolit Nicolae

Preacuvioși și Preacucernici
Părinți,
Stimați membrii ai Consiliilor
Parohiale,
Iubiți frați și surori în Hristos
Domnul,

Atât în Statele Unite, cât și în tot mai multe țări din întreaga lume, apariția Coronavirusului a creat o situație care ne alterează modul normal de viață. Toată lumea este testată, chiar și pe cei care avem credință în mila lui Dumnezeu. În calitate de creștini suntem chemați la ceva mai mult, pentru a demonstra această credință prin răbdarea și dragostea noastră unii pentru alții, în special a celor vulnerabili dintre noi. Biserica a respectat mereu și apreciază persoanele înzestrate cu harul vindecării. Ar trebui să îi ascultăm pe cei încredințați să păzească sănătatea publică. Chiar dacă știm că Dumnezeu poate și face minuni, știm, de asemenea, că nu ar trebui „să-L punem pe Dumnezeu la încercare”.

Ieri, 12 martie 2020, am convocat o ședință extraordinară telefonică a Consiliului Eparhial al Mitropoliei Ortodoxe Române din cele două Americi pentru a evalua situația actuală și a face recomandări cu privire la viața spirituală a comunităților noastre în acele locuri afectate de epidemie. Dorim să vă împărtășim următoarele informații:

În prezent, situația în SUA este următoarea: 41 decedați și peste 1600 persoane contaminate (raport CDC astăzi 03/13/2020). Virusul este prezent în 47 de state, incluzând și Districtul Columbia, cele mai afectate zone fiind în statul Washington – Seattle Area cu peste 457 de persoane bolnave, statul New York cu 328 (zona NYC) și statul California – Santa Clara cu 198 de cazuri.

De asemenea s-a luat act de directivele Centrului de Control și Prevenire al bolilor (CDC) la nivel federal dar și de deciziile statelor cele mai afectate de COVID 19.

În urma consultării membrilor Consiliului Eparhial aduc următoarele îndrumări duhovnicești parohiilor din jurisdicția Mitropoliei noastre, în SUA și în statele Americii Latine:

Întâi de toate, vă îndemn să îndreptăm, cu toții – clerici, monahi și credincioși – rugăciune stăruitoare către Mântuitorul Iisus Hristos, Doctorul sufletelor și al trupurilor, și să cerem mijlocirea Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, și a tuturor Sfinților, să ne păzească și să ne apere de această molimă. Să ne rugăm, de asemenea, pentru toți cei deja contagiați și pentru familiile lor, precum și pentru cadrele medicale implicate în îngrijirea celor bolnavi;

Se vor adăuga la slujbe (la ectenia întreită) cereri speciale, în caz de Boli molipsitoare (pag. 459-461), după cum este rânduit la sfârșitul Liturghierului (ediția 2012). Acolo unde se găsesc Sfinte Moaște, se va binecuvânta poporul cu racla în care acestea se află așezate, însemnându-se cu semnul Crucii în cele patru zări; Credincioșii să se însemneze, zilnic, cu semnul Crucii,

pe ei înșiși și pe copiii lor, și să-și însemneze cu semnul Crucii mâncarea și băutura;

Cât mai grabnic recomand săvârșirea Tainei Sfântului Maslu în fiecare parohie a Mitropoliei noastre. Credincioșii apoi cu undelele primit să se ungă (pe sine și pe proprii copii), zilnic, cu Untdelemnul de la Taina Sfântului Maslu, spre tămăduirea sufletului și a trupului, făcând semnul Crucii pe propria frunte, la baza gâtului și pe mâini;

Pe nemâncate, în fiecare dimineață să se ia anafura și să se bea, apă sfințită (Agheasmă mică) și să-și stropească locuințele, în semnul Crucii. Îndrumăm parohiile să pregătească în modul cel mai igienic prescura și apoi anafura spre a fi împărțită credincioșilor. O persoană de-semnată în mod special de către preotul paroh să fie singura care pregătește anafura purtând mănuși

și să o împartă apoi celor prezenți.

Credincioșii să aibă încredințarea că, de fiecare dată când se împărtășesc cu Sfântul Trup și Scumpul Sânge ale Mântuitorului Hristos, o fac spre tămăduirea sufletului și a trupului;

Să rostească adesea rugăciunea Tatăl nostru și rugăciunea Doamne, Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, miluiește-ne pe noi și toată lumea Ta, cu gândul la toți cei aflați în suferință sau care sunt cuprinși de neliniște și de teamă;

În fiecare săptămână MIERCURI SEARA la orele 9PM-EST; 8PM-CST și 6PM-PST până când pandemia va trece, preoții și credincioșii parohiilor Mitropoliei sunt rugați să citească acasă Paraclisul Maicii Domnului. Pe lângă povătuirile duhovnicești de mai sus avem și câteva îndrumări generale extrem de necesare în combaterea acestei pandemii:

Afișarea, la intrarea în lăcașul de cult, a recomandărilor CDC (Centrului de Control și Prevenire al bolilor) pentru prevenirea îmbolnăvirii cu noul Coronavirus Covid-19 (spălarea riguroasă a mâinilor și a feței cu apă și săpun, acoperirea gurii și a nasului în caz de tuse și strănut, dezinfectarea obiectelor și suprafețelor frecvent utilizate, păstrarea distanței de 6 ft între persoane, etc) atât în limba română cât și în limba engleză. Găsiți atașat materialele cu recomandările primite. O serie de măsuri în detaliu puteți găsi accesând pagina de internet a CDC: <https://www.cdc.gov/coronavirus/2019-ncov/.../prevention.html...>

Consultarea la nivel de parohie, acolo unde este posibil, cu cadre medicale competente, pentru a identifica măsuri de prevenire a răspândirii noului Coronavirus (exemplu: persoanele care au semne de răceală să li se recomande să stea acasă; îndrumarea de către preot a persoanelor suspecte de gripă din rândul celor care vin la biserică către unități medicale; dezinfectarea căilor de acces și aerisirea corespunzătoare a lăcașurilor de cult) dezinfectarea spațiului liturgic înainte și după fiecare slujbă.

Asigurarea unei zone de igienizare a mâinilor, cu produse necesare pentru aceasta (Hand Sanitizer etc.) la intrarea în sfintele locașuri;

Respectarea măsurilor dispuse de autoritățile publice și cooperarea cu acestea, asigurându-se totodată libertatea religioasă a credincioșilor de a participa la viața liturgică a Bisericii și de a primi asistență religioasă, în biserică și la domiciliu. CDC a creat un set de reguli pentru organizațiile religioase în prevenirea și controlul acestei pandemii. Vă rugăm să consultați link-ul de mai jos pentru toate aceste măsuri:

<https://www.cdc.gov/.../20.../community/organizations/index.html>

Parohiile vor stabili un program săptămânal acolo unde este posibil, încât preoții slujitori să poată răspunde tuturor solicitărilor credincioșilor privind Spovedania, Împărtășania și citirea unor rugăciuni pentru a se evita aglomerația credincioșilor.

Cu prilejul săvârșirii slujbelor bisericești, înainte de otpust se va citi rugăciunea specială pentru pocăință, pentru oprirea epidemiei actuale, pentru însănătoșirea persoanelor bolnave și pentru întărirea spirituală a cadrelor medicale și a persoanelor care contribuie la prevenirea și combaterea epidemiei.

Înainte de Otpustul Slujbei (Sfânta Liturghie sau Vecernie sau Pavecerniță), preotul rostește: Domnului să ne rugăm! Credincioșii: Doamne, miluiește! Preotul citește această rugăciune, pe solee, cu fața spre răsărit:

Doamne, Dumnezeu nostru, Cel ce ești bogat în milă și, cu purtarea Ta de grijă cea înțeleaptă, ocârmuiești viața noastră, ascultă rugăciunea noastră, primește pocăința noastră pentru păcate, oprește noua boală molipsitoare (noua epidemie), precum ai încetat pedepsirea poporului Tău în vremea regelui David. Cel ce ești Doctorul sufletelor și al trupurilor noastre, dăruiește însănătoșire celor cuprinși de boală, ridicându-i grabnic din patul durerii, ca să Te slăvească pe Tine, Mântuitorul cel Milostiv, iar pe cei sănătoși îi ocrotește de orice boală. Binecuvintează, întărește și păzește, Doamne, cu harul Tău, pe toți cei care, cu iubire de oameni și jertfelnicie, îi îngrijesc pe cei bolnavi la casele lor sau în spitale. Îndepărtează toată boala și suferința din popor și ne învață să prețuim viața și sănătatea ca daruri ale Tale. Dăruiește-ne, Dumnezeule, pacea Ta și umple inimile noastre de credință neclintită în ocrotirea Ta, de nădejde în ajutorul Tău și de dragoste față de Tine și de aproapele. Că al Tău este a ne milui și a ne mântui pe noi, Dumnezeu nostru, și Ție slavă înălțăm: Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Îndrumăm preoții parohi și membrii consiliilor parohiale să colaboreze cu alte biserici ortodoxe din zonă, consulatele onorifice românești sau alte asociații și

fundații în crearea unor comitete pentru ajutorarea persoanelor în vârstă din comunitatea respectivă care trăiesc singure și a celor vulnerabili imunitar în fața virusului care sunt izolați la domiciliu. Conform informațiilor de la US Center for Disease Control (CDC), se recomandă ca persoanele în vârstă sau cu afecțiuni

medicale pre-existente, fiind cele mai vulnerabile în caz de contaminare cu coronavirus, să evite expunerea în public, în magazine, săli de orice fel, autobuze, trenuri, etc. De asemenea, CDC recomandă izolarea voluntară la domiciliu, pentru orice alte persoane, aparent perfect sănătoase, după un presupus contact cu alte persoane posibil contaminate. După contactarea medicului de familie pentru stabilirea unui plan de acțiune personalizat, dacă există persoane în imposibilitatea de a părăsi domiciliul și au nevoie de ajutor cu obținerea unor lucruri din afară, aceste comitete pot ajuta. Îndrumăm preoții să cerceteze telefonic regulat persoanele peste

65 de ani din parohie asigurându-se că sunt bine și răspunzând oricărei dorințe de ajutor asigurându-i de stăruitoarea noastră purtare în rugăciune la Sfânta Liturghie și Sfintele Slujbe.

Cursurile Școlilor Parohiale nu se vor anula însă preotul paroh în colaborare cu directorul Școlii Parohiale și corpul profesoral vor lua măsuri speciale pentru igienă și implementarea măsurilor de siguranță. Clericii nu au binecuvântare pentru a acorda interviuri în presă, îndemnând pe toți cei care solicită acest lucru să ia act de comunicatele oficiale ale Mitropoliei. În cele din urmă, vă îndemn din nou să vă rugați. Rugați-vă pentru cei bolnavi dar și pentru cei care îi îngrijesc. Rugați-vă pentru cei care activează în rândul autorităților de sănătate publică și al organizațiilor de profil, cărora li s-a încredințat să direcționeze acest efort spre a stăvili și eradica această boală. Rugați-vă pentru cei din cercetare și pentru medicii care caută un vaccin. Rugați-vă pentru cei ce sunt speriați și care au nevoie de mângâierea noastră. Și, ar mai trebui să ne rugăm unii pentru alții!

Dumnezeu cel Milostiv și Iubitor de oameni, nu ne va abandona, ci ca întotdeauna ne va scăpa și ne va mângâia!

Cu arhierească binecuvântare și purtare de grijă,

† **Nicolae,**

Arhiepiscop și Mitropolit

Despre păcat și puterea credinței

„Iar Iisus i-a zis lui: de poți crede, toate sunt cu putință celui ce crede” (Marcu 9, 23).

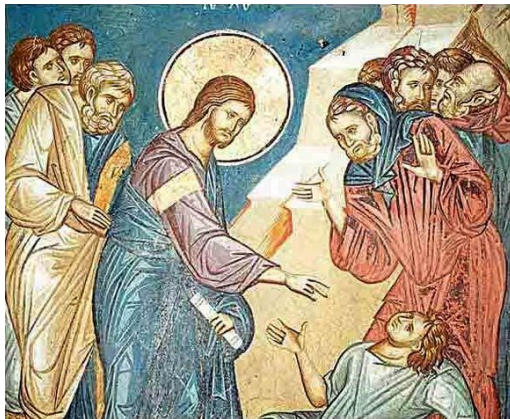
Iubiți credincioși,

Sfânta Evanghelie de astăzi ne vorbește despre vindecarea minunată a unui copil îndrăcit. Vă voi repeta pe scurt cuprinsul Evangheliei. Pe când Iisus Hristos era pe muntele Taborului cu trei ucenici ai Săi - unde S-a schimbat la Față înaintea lor ceilalți nouă ucenici împreună cu mulțime de popor așteptau jos, la poalele muntelui. Dar iată că deodată, prin mulțimea aceea își făcea loc un om amărât. Cu fața arsă de soare, cu fruntea înrourată de sudoare, bietul om purta după sine un copil îndrăcit. Era singurul său fiu, pentru care poate cheltuisese mulțime de bani la doctori, dar nu dobândise nimic. El nu știa cine este Iisus, dar auzise că face minuni mari. De aceea a străbătut atâta cale. Deci, neaflând pe Mântuitorul, a rugat pe ucenicii Săi ca să-i vindece copilul.

A încercat aceasta Toma sau Matei, poate Simon sau Iacov, Filip, Vartolomeu, sau chiar Iuda vânzătorul, ori cu toții la un loc, dar, spre mirarea tuturor, nu au putut scoate duhul cel rău din copil.

Și pe când poporul se îmbulzea în jurul ucenicilor, iată se coboară și Iisus Hristos de pe munte. Tatăl copilului se apropie de El, îi spune durerea sa și neputința ucenicilor, aduce pe fiul său înaintea lui și începe a-I povesti de când îl stăpânește duhul cel mut și surd, cum îl chinuiește, cum îl aruncă în foc și în apă. Apoi, sugrumat de durerea copilului său, dar biruit și de îndoială în puterea lui Dumnezeu, a strigat: Dacă poți ceva, ajută-ne nouă, fiindu-Ți milă de noi. Iar Iisus i-a răspuns: De poți crede, toate sunt cu putință celui ce crede. Și îndată omul acela, mărturisindu-și păcatul îndoielii sale, a zis cu lacrimi din adâncul inimii: Cred, Doamne, ajută necredinței mele! (Marcu 9, 22-24). Apoi, îndată a fost izgonit dracul din acel copil și l-a dat sănătos în mâinile tatălui său.

Aceasta este explicația literală a Evangheliei, dar ea are un înțeles mult mai adânc. Copilul acela stăpânit de diavol închipuiește toată lumea ce este stăpânită de duhul cel surd și mut al păcatului, care o aruncă uneori în focul ispitelor celor iuți, alteori în apa plăcerilor trupești pentru a o pierde cu totul. Căci ce este altceva lumea aceasta, decât o mare înfuriată ce se sfărâmă mereu de țărături, spumegă, se ridică și iar se coboară? Ce poate fi decât o pădure nesfârșită, plină de jivine otrăvitoare și aplecată de vânturi și uragane? Cu ce seamănă mai bine decât cu un pustiu ars de soare, plin de pietre și nisip, fără verdeață, fără pomi, fără gard, fără pic de izvoare răcoritoare? Iar oamenii nu seamănă oare cu niște oi răzvrătite și rătăcite, care din toate părțile sunt sfâșiate de lupi, sunt chinuite de patimi, de boli, de dureri

negrăite? Închipuiți-vă o mare nenumărată de frunți omenești, revărsată în cele patru vânturi, care fiecare gândește în felul său, trăiește după placul său, lovește în aproapele său, nu ascultă de fratele său, batjocorește pe Făcătorul său. Râde sau plânge, mănâncă sau rabdă de foame, are cele de nevoie sau duce lipsă, se naște sau moare, dar fiecare om poartă în sine răni nevindecate, boli fără de leac, dureri nepotolite. Fiecare are păcatele sale, ispitele sale,

duhul său care îl chinuiește o viață întreagă. Aceasta este lumea și acesta este omul ce suferă în ea. Și cine ar avea curajul să intre în mijlocul ei să-i spună adevărul, să-i arate lumina, să-i vestească din nou pe Hristos? Cine ar putea să convingă lumea că toate relele ce sunt pe pământ sunt urmări ale păcatelor ei? Acela ar fi cu adevărat un apostol, un mucenic, un salvator al ei.

Dar lumea nu ascultă. Suferă, dar nu se înțelepțește. Aude Evanghelia, dar nu crede. Primește învățătura, dar se îndoiește. Cade, dar nu se mai scoală. Se ridică de jos uneori, dar nu se mai spală de noroi. Lumea suferă mult din cauza păcatelor ei, dar nu-și arată rănila. Este stăpânită de boli grele, dar nu întreabă de doctor, ca s-o vindece. Poartă pe trupul ei bube nevindecate, dar ea în haine moi se îmbracă, ca să nu i se vadă rănila. Plânge în necazul ei, dar cu râsul își ascunde suspinul. Geme de durerea păcatelor, dar ea cu distracții și felurite desfătări durerea și-o înăbușă. Clocotește de ură ca o oală de lut la foc, dar nu aleargă la limanul cel liniștit al dragostei lui Hristos. Cu zdrențe rupte se îmbracă, dar ea nu vrea să vină prin pocăință la Făcătorul ei ca s-o îmbrace în haină nouă și să-i pună inel de aur în mâna ei.

Lumea suferă nespuse de mult, dar ea nu vrea să asculte de Hristos, nu vrea să se salveze prin Biserică. Și dacă uneori, sugrumată fiind de cumplite încercări - cutremure, boli, secetă, lipsuri, războaie vine la Hristos, nu are mai multă credință decât omul acela din Evanghelie, căci asemenea lui zice: Doamne, de poți ceva, ajută-mi, fiindu-Ți milă de durerile mele!

Dar pentru ce toate acestea? Pentru că lumea este robită de duhul cel rău al tuturor păcatelor. Păcatul i-a întunecat mintea, i-a subțiat credința, i-a răcit inima, i-a pierdut nădejdea, i-a schimbat orizontul și adevărul ei rost. Păcatul o chinuiește nespuse de mult și nu se va lăsa până nu o va duce în ceasul ei cel mai de pe urmă. Căci ce este cariul pentru stejar și rugina pentru fier, aceea este păcatul pentru lume.

Păcatul este cancerul lumii, este otrava cea de moarte, este hoțul care-i prada casa ei, este lupul care-i sfășie oile, este întunericul care o orbește. Păcatul aduce toate relele pe pământ. Păcatul desfigurează fața lumii.

Dar minunea vindecării copilului bolnav poate fi asemănată și cu soarta fiecărui om în parte. Astfel, fiul cel bolnav este sufletul omului stăpânit de patimi. Tatăl copilului este conștiința lui care îl duce la Hristos. Duhul cel mut și surd este păcatul care robește pe tot omul. I se spune mut pentru că păcatul se săvârșește mai ales în ascuns și nu vrea să fie arătat prin spovedanie. Iar surd este pentru că păcatul nu aude glasul Evangheliei, nici poruncile Bisericii, nici sfaturile preotului, nici muștrarea conștiinței sale.

Aducerea copilului la Iisus înseamnă venirea creștinului la spovedanie. Ucenicii Domnului sunt preoții Bisericii. Poala muntelui Tabor este veacul acesta. Iar muntele propriu-zis este raiul. Îndoirea tatălui acelui copil arată îndoiala conștiinței noastre la rugăciune, la spovedanie, la pocăință. Îmbolnăvirea copilului din pruncie arată vechimea păcatului în om, care îl stăpânește chiar din brațele mamei sale. Chinuirea copilului, sfărâmarea de pietre, uscarea trupului, înseamnă urmările cele grozave ale păcatelor. Oare cel stăpânit de ură, de zavistie sau de mânie, nu scrâșnește cu dinții asupra fratelui său? Dar cel stăpânit de duhul beției, nu cade pe jos și nu se sfărâmă de pietre? Dar cel desfrânat nu se usucă oare pe picioarele sale, nu este galben la față, vânat la ochi și tulburat în suflet?

Aruncarea copilului în foc și în apă înseamnă căderea sufletului în păcate iuți ca focul, precum: mânie, iuțime, ură, răzbunare, zavistie, sau alteori în păcate moi ca apa, precum: desfrânarea, beția, lăcomia, lenevirea, pentru a-l pierde pe el.

Și pentru că este vorba despre păcat, vă voi spune mai pe larg ce este păcatul, cum intră în om, felurile lui, urmările ce le aduce și căile de îndreptare.

După Sfinții Părinți, păcatul este călcarea oricărei legi și porunci dumnezeiești. Sau, mai pe scurt, păcatul reprezintă lipsa faptei bune, precum întunericul este lipsa luminii. Păcatul se naște din diavolul, se răspândește în lume prin slugile lui, are ca ogor lumea întreagă, iar câmară, inima omului. Păcatul nu intră în om fără voia lui, căci satana nu-l poate sili pe om la păcat. Satana numai ispitește pe om prin poftă, ispite, prin fire, prin momeli, aduceri aminte, vorbe urâte, prin oameni răi. Dacă omul primește momeala, ea intră în gândurile și cugetele minții lui, urcându-se pe scara gândurilor și sare în lăuntru minții, pe ferestrele celor cinci simțuri. De acum gândurile îl supără și mai mult pe om. Căci după ce păcatul cucerește mintea omului, atacă și mai mult, căutând să cucerească și cetatea inimii sale. Când omul se învoiește cu aceste gânduri pătimase, atunci păcatul a și zămislit în inima sa. Deci păcatul lovește în om de departe, prin poftă și momeli, se suie în minte pe scara gândurilor și de aici, prin învoire, coboară în inimă pe ușa cea încuiată a voii sale, pe care numai singur omul poate să și-o deschidă. Din clipa aceasta omul cade sub osânda păcatului. Iar dacă alungă din vreme gândurile rele cu rugăciunea, cu spovedania și le bate cu funia postului, atunci toate fug, ca niște fiare sălbatice și cetatea inimii rămâne nefurată.

Odată zămislindu-se păcatul în inima omului, el crește acolo, hrănindu-se cu gânduri și închipuiri pătimase, până ce ajunge la vremea nașterii, a săvârșirii sale. Căci omul, după ce hotărăște să facă un păcat, el caută vreme cu prilej să-l poată săvârși. Deci, subțindu-se conștiința și slăbind credința în om, iată, ajunge și la clipa săvârșirii păcatului. Din ceasul acela, omul devine rob păcatului, caută să-l săvârșască cât mai des, până este cu totul stăpânit de duhul cel rău al deprinderii, asemenea copilului din Evanghelie.

Iar urmările păcatelor în lume, cine le va putea spune? Păcatul a omorât pe Adam în rai, el a adus moartea în lume. Păcatele aduc întotdeauna boli grele, supărări, certuri, sărăcie, necazuri multe și moarte năprasnică peste om. Iar în lume aduc războaie, cutremure, epidemii, secetă, foame, dureri de tot felul, și pierzare veșnică, căci plata păcatului este moartea (Romani 6, 23). Deci nici un necaz nu vine peste om decât numai pentru păcatele sale.

Însă pierzătorul a tot păcatul este Iisus Hristos care S-a răstignit pentru păcatele noastre. Baia cu care se curăță toate păcatele sunt lacrimile, spovedania, pocăința. Biciul păcatului este postul, smerenia etc. iar sabia care îl taie este sfânta rugăciune. Fericit este omul care urăște păcatul. Fericit cel ce se pocăiește cu adevărat. Fericiti sunt căroră s-au iertat fărădelegile și s-au acoperit păcatele. Fericit bărbatul căruia nu-i va socoti Domnul păcatul (Psalmul 31, 1-2).

Cât despre numărul și felurile păcatelor, cine le poate pricepe? cum spune psalmistul. Sfântul Ioan Evanghelistul le grupează în trei categorii: pofta trupului, pofta ochilor și trufia vieții (I Ioan 2, 16). Tot el le împarte și altfel în două mari grupe: păcate care nu sunt spre moarte și păcate de moarte (I Ioan 5, 16). Primele sunt păcatele mici, cu gândul, cu mintea, care nu robesc pe om; acestea se iartă prin spovedanie. Cele de moarte sunt mult mai grele, care nu se iartă fără multă pocăință, fără canon și lacrimi. Păcatele de moarte se mai împart încă în trei categorii:

- Păcate capitale, în număr de șapte și anume: mândria, desfrânarea, iubirea de argint, invidia, lăcomia, mânia și lenea.

- Păcate strigătoare la cer, mult mai grele, sunt acelea care cer singure osândă asupra omului, încă din viață. Astfel sunt uciderea de bună voie, pruncuciderea, omorârea cinstei aproapelui, asuprirea văduvelor și a săracilor, neplata lucrătorilor. Cine a săvârșit asemenea păcate și mai ales și-a ucis copiii săi, de nu se va pocăi toată viața sa, va lua boli grele aici, dureri, lipsuri, sărăcie, iar dincolo, veșnică osândă fără de iertare.

- Păcate împotriva Duhului Sfânt sunt cele mai grele păcate ce le poate face omul pe pământ, care nu se iartă nici în veacul acesta, nici în cel viitor, fără o mare pocăință. Și anume: necredința în Dumnezeu, îndoiala în existența lui Dumnezeu; deznădejdea în mila lui Dumnezeu, încrederea prea mare în mila Lui; ura permanentă asupra aproapelui, neiertarea până la

moarte, nepocăința în toată viața, înjurăturile de cele sfinte, batjocorirea Bisericii, a preoților, a Sfintei Evanghelii, a sfinților, a canoanelor etc. Vai celor ce au căzut în asemenea păcate!

Mai sunt păcate ale tinereții, ale neștiinței, ale bătrâneții, păcate străine - făcute din sila cuiva - și păcate proprii, făcute cu știința și voia noastră. Pentru cele dintâi însuși David se roagă să-i fie iertate, zicând: Păcatele tinereții și ale neștiinței mele nu le pomeni (Psalmul 24, 7). Iar în alt loc zice: Iar de cele străine, iartă pe robul Tău (Psalm 18, 14).

Pentru păcatele cele de moarte însă, zice mai departe: Urât-ai pe toți cei ce lucrează fărădelegea (Psalmul 5, 5).

Iubiți credincioși,

De păcate putem scăpa printr-o viață curată, prin pocăință și spovedanie cu lacrimi, prin rugăciune și post, dar mai înainte de toate putem scăpa printr-o credință vie urmată de fapte bune, căci credința merge înaintea tuturor faptelor bune. Credința face începutul mântuirii, iar dragostea, sfârșitul ei. Fără o credință vie, lucrătoare, toate celelalte rămân fără valoare. Fără credința că Dumnezeu ne aude, în zadar ne rugăm. Fără credința că Dumnezeu ne poate ierta prin preot, în zadar ne spovedim. Și păgânii se mărturisesc unii altora, dar nu cred. Și neamurile se roagă, dar nu cred că Hristos este Fiul lui Dumnezeu. Valoarea credinței o arată și Evanghelia de astăzi.

Deși tatăl copilului a mărturisit Domnului boala fiului său, vechimea și semnele ei, totuși nu a aflat vindecare până nu a mărturisit mai întâi cu putere: „Cred, Doamne, că poți să faci aceasta”. Dacă nu ar fi crezut, în zadar i-ar fi fost mărturisirea sa și osteneala drumului, așa cum se întâmplă cu mulți dintre noi.

O, cât de mare este puterea credinței, întărită mai ales cu rugăciunea și ajutată cu postul! Păcatul omoară, credința dă viață omului. Păcatul pogoară în iad sufletul, credința îl urcă la cer. Păcatul face rob, credința dă slobozire. Păcatul tulbură inima, aduce boli, necazuri; credința face pace în suflet, vindecă, dă răbdare creștinului în ispite. Păcatul slăbește dragostea lui Dumnezeu, credința o întărește. Păcatul taie ancora nădejzii de mântuire, credința însă mai puternică o face. Păcatul aduce dezbinare în familie, în suflete, între popoare, iar buna credință liniștește apele, împacă inimile, potolește

valurile, ceartă furia mărilor. O, cât de mari sunt isprăvile credinței și cât de cumplite sunt urmările păcatelor!

Dar ceea ce ne mâhnește este faptul că în vremurile noastre păcatele se înmulțesc tot mai mult, iar credința

slăbește tot mai tare. De aceea mulți acum nu se mai spovedesc, nu mai vin la biserică, nu vor să mai postească și se roagă atât de puțin. Iar dacă vreo boală sau alt necaz îl trimite pe creștin mai des la biserică, la spovedanie, el vine cu atâta îndoială și împuținare de credință, încât se întoarce aproape nevindecat pentru puțină sa credință. „Poate preotul să mă ierte de păcate?”, zice el. „Cum să-i spun lui păcatele? Nu este tot om păcătos ca și mine?”

Poate să-mi vindece bolile? Dar și el aleargă la doctori. Poate să-mi asigure raiul? Dar și el suspină după dânsul”.

Așa vin mulți din credincioși la preot, la biserică. Abia-i deschid ușa, se roagă în grabă, cu greu se hotărăsc să se spovedească, spun preotului cât suferă, îi arată rana numai pe deasupra, dar nu lasă pe doctor să pună

alfia canonului. Spun că au fiecare câte un sat de dușmani și multe altele, dar un lucru uită să spună: uită să spună păcatele cele mari ce le-au făcut și care sunt pricina suferinței lor, uită să-și mărturisească cu tărie credința că preotul îi poate ierta, îi poate vindeca, îi poate împăca cu Iisus Hristos.

Iar mulți din credincioși, în vreme de boli și necazuri, aleargă întâi la vrăjitoare să le caute în cărți, cer ajutor întâi de la oameni păcătoși ca ei sau merg pe la cei de alte credințe, și după ce văd că nu li s-a împlinit cererea, apoi, mânați de suferință și de boldul conștiinței, vin, în sfârșit, la preot, dar cu aceeași îndoială ca omul cel din Evanghelia. „Am fost, părinte, peste tot - zic ei -, am cheltuit mulțime de bani, dar n-am avut nici un folos. Și acum am venit la sfinția ta, că n-am unde mai alerga. Deci, dacă poți ceva, ajută-mi, fiindu-ți milă de mine”. Toți zic: „Dacă poți ceva”, dar nici unul nu spune: „Cred, părinte, ajută necredinței mele”.

Alții zic: „Părinte, cât să-ți dau ca să mă vindeci de boală? Iată, îți dau 3 lei, roagă-te ca să piară vrăjmașii mei!”. Omule, nu-mi întinde banul tău, ci arată-mi credința ta, că aceea te poate vindeca. Dar creștinii nu vor să știe de aceasta. De aceea, când nu li se împlinesc cererile, impută

preotului, ca omul din Evanghelie: „Părinte, ți-am dat 5 lei să mă vindec de boală, dar n-am avut nici un folos. Dușmanii tot mă urăsc, suferința mă chinuie, necazul nu mai iese din casă...”. Este drept că noi, preoții, suntem oameni păcătoși, nu putem izgoni duhurile rele din oameni, nu putem face minuni, nu putem pogori foc din cer, dar dacă ne-ați ajuta și dumneavoastră cu credința, cu rugăciunea și cu postul, am putea face adevărate minuni. Păcătoși suntem, dar împreună de ne vom ruga, vom putea pogori mila lui Dumnezeu peste noi, darul iertării peste cei ce se pocăiesc și focul Duhului Sfânt peste Sfintele Taine. Răi suntem, dar de veți avea credință tare și fapte bune, vom putea alunga ura dintre oameni, certurile din familii, bolile din trupurile noastre.

Nu ne mai osândiți așadar pe noi, căci nu atât faptele noastre, nu banii pe care îi dați, cât mai ales credința dumneavoastră pot să vă ducă rugăciunile la

Iubiți credincioși,

Hristos merge să pătimească pentru noi, să sufere pentru păcatele noastre, dar noi ce facem pentru El? Nu se cuvine să-I urmăm Lui? Păstorul este dat în mâinile oamenilor, să suferim și noi, oile Lui, alături de Mântuitorul nostru. Dar cum să-I urmăm, plini fiind de mulțime de păcate? Să urăm dar păcatul, căci toată fărâdelegea și călcarea de poruncă și-a aflat dreaptă răsplătire (Evrei 2, 2), atât pe pământ cât și în cer. Apoi să ștergem urmele păcatelor prin spovedanie. Să ne rugăm, să postim, să alergăm la biserică, toate să le toate să le facem, dar nu cu îndoială, ci cu o credință vie, puternică. Dacă vine peste noi o boală, să nu ne arătăm umflătura întâi doctorului, ci să ne spovedim mai întâi la preot de păcate, să cerem ajutorul lui Dumnezeu, și apoi să mergem și la doctor. Dacă intră în casa noastră o tulburare, să nu alergăm întâi la avocați, ci să venim cu credință la preot, să-i cerem sfatul și rugăciunea, să postim și noi o zi, să facem mai multe rugăciuni și îndată se va săvârși minunea. Să avem pururea prezența lui Dumnezeu înaintea noastră și nu vom mai greși (Psalmul 15, 8).

Și dacă totuși mai greșim, căci suntem oameni, să alergăm îndată la biserică, la preot. Să ne închinăm, să ne rugăm cu credință, să ne arătăm rănilor păcatelor, să primim Sfintele Taine și așa să zicem: „Cred, Doamne, că Tu ai făcut toate, cred că este o viață veșnică dincolo de mormânt, cred că Tu mă cerți pentru păcatele mele, cred că acestea sunt Prea Curatele Tale Taine..., Cred, Doamne, ajută necredinței mele”. Amin.

Părintele Ioanichie Bălan

PROGRAMUL BISERICII în perioada 28 martie - 5 aprilie 2020

Sâmbătă 28 martie (Pomenirea morților):

9:00 am - Utrenie

9:30 am - Sfânta Liturghie

11:00 am - Parastas de obște

Duminică 29 martie (Duminica Sf. Ioan Scărarul, a 4-a din Post):

9:00 am - Utrenie

10:00 am - Sfânta Liturghie

Sâmbătă 4 aprilie (Pomenirea morților):

9:00 am - Utrenie

9:30 am - Sfânta Liturghie

11:00 am - Parastas de obște

Duminică 5 aprilie - (Duminica Sfintei Maria Egipteanca, a 5-a din Post):

9:00 am - Utrenie

10:00 am - Liturghie

Despre icoana „Scării Dumnezeiescului Urcuș”

Icoana „Scara dumnezeiescului urcuș” a apărut în mănăstirile din pustia Egiptului, acolo unde este citită regulat „Scara” scrisă de Sfântul Ioan Scărarul, în special în zilele Postului Mare. Scara din icoană are de obicei treizeci de trepte, după numărul de capitole pe care le conține tratatul sfântului.

Învățătura lui Iisus Hristos este copleșitoare în simplitatea ei. Nu ni se dau sarcini, ci Domnul ne spune să ne luăm un singur lucru: Crucea. În loc de a cere de la noi mult efort, El dorește un singur lucru: viața noastră. „*Oricine voiește să vină după Mine să se lepede de sine, să-și ia crucea și să -Mi urmeze Mie. Căci cine va voi să-și scape sufletul îl va pierde, iar cine va pierde sufletul Său pentru Mine și pentru Evanghelie, acela îl va scăpa*” (Marcu 8, 34-36).

Pentru că astfel de cuvinte sunt pătrunzătoare, Iisus Hristos a rânduit Apostoli și învățători spre a ne ajuta, ghidându-ne în această viață. Hristos nu s-a oprit din numirea unor astfel de oameni care să ne călăuzească nici după Înălțarea Sa la Cer, nici după moartea ultimului Apostol. Astfel, pe lângă Sfânta Scriptură, au apărut multe alte scrieri destinate să ne călăuzească spre mântuire. Una dintre cele mai cunoscute și îndrăgite scrieri este „Scara dumnezeiescului urcuș” (Gr: Κλίμαξ), scrisă de Sfântul Ioan Scărarul, în urmă cu aproximativ 1400 de ani.

Sfântul Ioan a fost starețul Mănăstirii Sinai, fiind cunoscut pentru înțelepciunea și smerenia sa, dar și pentru iubirea de singurătate. În timpul în care îi conducea pe monahi pe calea desăvârșirii, a alcătuit scrierea *Scara*, la rugămintea egumenului Ioan al Mănăstirii Rait, așezământ aflat la 60 de mile de Mănăstirea Sinai.

Scara dumnezeiescului urcuș este alcătuită din 30 de „Trepte” (capitole) și se află și în volumul IX din Filocalia românească.

Icoana Scării a apărut în mănăstirile din pustia Egiptului, acolo unde este citită regulat *Scara*, în special în timpul Postului Mare.

Scara din icoană are de obicei treizeci de trepte, după numărul de capitole pe care le conține tratatul Sfântului Ioan Scărarul. Mai târziu, în icoanele rusești întâlnim numirea fiecărei trepte.

Pe scară vedem oameni care se află în diferite stadii de ascensiune. La o primă vedere, toți cei ce se află pe scară pot părea asemănători, toți fiind bărbați cu barbă (călugări). Acest lucru trebuie văzut în context. *Scara de suflete mântuitoare și ducătoare la cer* a fost o lucrare scrisă în special pentru monahi, deși în ultima perioadă

aceasta a devenit familiară unui număr foarte mare de mireni. Ca atare, în majoritatea icoanelor Scării sunt zugrăviți călugări de vârste diferite și, de obicei, include cel puțin un om investit (uns) ca episcop. Aceasta sugerează că toți creștinii care-și doresc mântuirea și lucrează pentru ea sunt reprezentați pe scară.

Scara traversează ascendent icoana - din stânga jos, în dreapta sus - și separă cele lumești, de cele cerești.

În partea de jos a Scării („sub” ea), sunt reprezentați demoni care îi necăjesc pe cei de pe scară cu săgeți, sulite și lanțuri. Aceștia sunt reprezentările gândurilor păcătoase și ale ispitelor care ne asaltează când mergem pe calea cea strâmtă care duce la mântuire.

Unii dintre călugări sunt reprezentați căzuți, dar ținându-se totuși de scară, iar alții care cad cu totul, cu capul în jos – trași de diavoli spre iad. Iadul este reprezentat în parte dreaptă-jos, sub forma unui cap de monstru, înghițindu-i pe cei care cad de pe scară.

În partea de sus a scării („deasupra”) sunt reprezentați îngeri zburând și ajutându-i pe călugări să urce, eventual chiar ținându-i de mână.

În partea dreaptă-sus, într-un medalion sau deasupra norilor este zugrăvit Iisus Hristos Însuși, care îi primește pe cei ce reușesc să ajungă până sus. Înaintea Lui se găsește un călugăr foarte bătrân, cu figură cuvioasă și foarte smerită, urcat pe ultima treaptă a scării, privind către Domnul. Iar Hristos îl ia de o mână, în timp ce cu mâna cealaltă îi așază pe cap o cunună, zicând: „*Veniți la Mine toți cei osteniți și împovărați și Eu vă voi odihni pe voi*” (Matei 11, 28).

De remarcat este faptul că toți cei care urcă, indiferent de treapta pe care se află, au privirea îndreptată spre Hristos. Singurii care nu se uită sunt cei care s-au desprins de scară și sunt în cădere. Un alt fapt care poate fi observat este acela că atât cei care urcă, cât și cei care cad de pe Scară își țin mâinile întinse în același mod în rugăciune.

De asemenea, în unele icoane mai este reprezentată o biserică în fața căreia se află un grup de monahi care privesc spre scară. Sfântul Ioan Scărarul (ținând în mână un pergament cu învățături) îi călăuzește pe monahi să-și înceapă dumnezeiescul urcuș.

Mihai-Alex Olteanu

(Sursa: <https://doxologia.ro>)